

4. rész

Resident Evil 4

A plafonból félméteres tüskék meredtek lefelé. Ez még nem lett volna olyan nagy baj. De az már igen, hogy az egész plafon milliméterről milliméterre süllyedt lefelé... Fűlsértő csikorgást adtak ki az egymáshoz súrlódó falfelületek, por szitált alá a mennyezetről...

Istenem... – tudtam nagyon jól, hogy pár perc van még az életünkből, ha nem történik valami... A Halál lassan, de biztosan közeledett felénk...

Kétségbeesve fordultam ismét az ajtó felé, de az még mindig zárva volt. Belelőttem kettőt a zárszerkezetbe. Éles faszilánkok váltak le a sötétre pácolt fáról, és röppentek el az arcom mellett. Ekkor megpördültem a saját tengelyem körül, és tiszta erőből belerúgtam a súlyos ajtóba, mire az hangosan megreccsent. Ez némi bizalommal töltötte el az amúgy kétségbeesett lelkemet, ezért újra, és újra próbálkoztam... A lábam már iszonyúan sajgott, a plafonból lemeredő tüskék már csak egy méternyire jártak a fejünk fölött, amikor végre az ajtó engedett a sokadszori nekifutásomnak, és a zárszerkezet kiszakadt a helyéről, a szétforgácsolódott fa, pedig feltárult előttünk...
- Nyomás! – löktem át rajta Ashley-t, majd én is kiugrottam a teremből.

Megkönnyebbülten támaszkodtam neki a szűk folyosó falának, ahová jutottunk. A hátrahagyott helyiség felől súlyos robajlást hallottam, majd sűrű porfelhő áradt ki felénk, de nem mertem hátrapillantani. Félttem volna megpillantani azt a végzetet, amit az a rohadt Salazar szánt nekünk...

- Gyere... - ragadtam meg a minden egyes ízében reszkető lány karját, és elindultunk előre.

Mivel visszafelé nem mehettünk, sürgősen találnunk kellett egy visszavezető utat, mert tudtam jól, hogy Leon aggódni fog értünk. Csak remélhettem, hogy a férfinek nem akadtak ilyesféle nehézségei, és jól van, ám ekkor mintha lövések nesztét hallottam volna átszűrődni a falon keresztül.

- Te is hallod? - nézett rám Ashley hatalmasra tágult, könnyes szemével.

- Igen. Ez Leon... Siessünk... - váltottam futólépésre.

Aggodalomtól terhes szívvel robogtunk végig a hosszú, keskeny, félhomályos és rideg folyosón, ami egy apró kamraszerűségbe torkollott. A falak mentén fadobozok, hordók voltak felhalmozva, a tetejükön kisebb-nagyobb zsákok pihentek, ám nem álltunk le, hogy egyenként átvizsgáljuk őket. Mindenekelőtt meg akartam találni Leont, meg akartam bizonyosodni róla, hogy jól van, nem esett semmi baja, mert a lelkemet félelem tüze mardosta...

Odarobogtam az egyetlen ajtóhoz, de hiába rángattam a súlyos vaskilincset, az nem engedett.

- A francba... - pillantottam fel kétségbeesve, ám ekkor a tekintetem megakadt egy rozsdás karon, ami nem messze tőlem meredt ki a falból.

Gondolkodás nélkül odaugrottam hozzá, és megrántottam, mire az ajtó feltárult.

- Gyerünk...

- Várj! – Ashley hangjára hátrafordultam.

A lány egy gyönyörűen megmunkált, hatalmas vörös kővel díszített arany kelyhet szorongatott a két kezében.

- Ezt itt találtam... - mutatott rá egy üvegalitkára, aminek az üvegére egy királyi korona volt ráfestve.

Ekkor beugrott az a ráccsal lezárt ajtó, ami mellett királyi párt mintázó mellszobrok voltak, előrenyújtott, üres kezükben a nagy semmivel.

- Rendben. Hozd magaddal. – léptem ki a levegőtlen kamrából, és igaz megdöbbenésemre abban a szobában találtam magam, ahol a négy kőszobor strázsált egy-egy fal mellett, lábaik előtt a fekete márványlapok még mindig be voltak süllyedve a szürkék közé.

Átrobogtam a helyiségen, feltéptem a szemben lévő ajtót, majd elrohantam a ráccsal lezárt ajtó, és a királyi pár mellszobrai mellett, és épp nyúltam volna az újabb ajtó kilincse után, amikor az hirtelen kivágódott az orrom előtt ...

Leon

Kétségbeesetten néztem körbe, valami mentő ötlet után kutatva, miközben a csörömpölő páncélba bújt alakok körém özönlöttek. Az egyikük felém suhintott a kezében tartott lándzsával, a nyakamat célozva. Kitértem az útjából, de közben megtántorodva estem rá az asztalra, lesodorva róla az arany kelyhet, ami hangosan csengve-bongva gurult tova a padlót fedő márványlapokon. Villámgyorsan a hátamra gördültem és az éppen újra lesújtani készülő lándzsás alakra céloztam a kezemben szorongatott pisztolyommal. Abban a minutumban, ahogy felemelte a karjait, egy másodpercre kivillant sápadt bőre a sisak és páncélruha találkozásánál. Kihhasználva a kedvező lehetőséget, gondolkodás nélkül céloztam be azt a leheletnyi felületet...

A férfi nyakából élénkpiros sugárban spiccelt elő a vére, elhomályosítva fényes páncélja mellrészét, felém fröccsenve. Oldalra gördültem, és pont jókor, mert az egyik, eddig a hátam mögött ólalkodó alakok egyike felém suhintott a lándzsájával... A fegyver nyele kettéroppant az asztal lapján, de gazdája ettől se csüggedt: a használhatatlanná vált lándzsa darabjait messzire hajítva, pusztá kézzel vetődött felém...

A térdre hullva, hörögve légcserélő, az ujjai közt folydogáló vércsíkot bámuló páncélos háta mögé léptem, és nagyot taszítottam rajta, mire az, az éppen rohamozó társa lábai elé bukott, aki tehetetlenül esett át rajta.

A mögötte nyomuló, kezében hatalmas pallost szorongató férfi, még épp idejében észlelte az akadályt, ezért azt kikerülve közelített meg engem.

Elhátráltam előle, a hátam a falnak vetettem, és tremolózó kezekkel igyekeztem tárat cserélni a fegyveremben, de meg-megremegő ujjaim közül egyszerűen kicsúszott az éppen a zsebemből előbányászott tár, és a márványlapokon hangosan csengve ért földet...

Iszonyodva pillantottam fel az elém toppanó páncélosra, aki nehézkesen a feje fölé lendítette a hatalmas pallost, lesújtani készült vele... Arrébb pördültem az útjából, majd a pisztolyom elhajítva, megragadtam a fejem fölé felfüggesztett, drágakövekkel ékes markolatú, kétélű pengével ellátott kardot, és leemeltem az őt tartó kampókról. Gondolkodás nélkül az iménti szerzet háta mögé léptem, és még mielőtt kiszabadíthatta volna a padló részébe szorult félelmetes fegyverét, felé suhintottam,

de a válla fölött hátrapillantva, észlelte a szándékom, és még épp időben kifordult, páncélozott kezével kitámasztva az élesen villogó pengét. Az csikorogva megcsúszott a kifényesített karvérten...

Hátrébb léptem egyet, majd két kézre ragadva a kardot, tettem egy félfordulatot, aminek a végén tiszta erőből belevágtam a pengét a sisak felnyitott rostélyába... A férfi holtan rogyott össze a lábaim előtt, a sisakja alól bíbor vér folydogált, átfestve a holtteste alatt fekvő márványlapokat...

Hangosan lihegve pördültem meg, a kardot mellmagasságba lendítve, újabb támadástól tartva, de semmi sem történt. Két hulla heverészett a hatalmas teremben, az egyik a közepén, a másik közvetlenül a hátam mögött, a fal tövében. Harmadik társuk az élénkpiros, alvadófélben lévő vérben fetrengve próbálta talpra küzdeni magát, de a súlyos páncélban ez sehogy sem akart sikerülni neki. A negyedik, és egyben utolsó páncélos még mindig szótlanul állta el az egyetlen kivezető utat, a kezében szorongatott hatalmas kardot a combja mellé leengedve, vörösen izzó szemeiben féktelen gyűlölettel...

Az eldobott pisztolyhoz léptem, majd a tárral együtt felemeltem a földről, de közben a tekintetem egy pillanatra se vettem le az engem méregető férfiről. A tárat a helyére csúsztattam, majd a jobb kezemben a stukkerrel, a balban a karddal közelebb léptem a felkeléssel próbálkozó páncéloshoz, aki épp abban a pillanatban vágódott hasra, mivel a tenyere megcsúszott elhunyt társa kifolyt vérében. A kard hegyét a sisak és a páncélruha találkozásához érintettem, és amikor a férfi megérezte a tarkóján a fém hideg érintését, mozdulatlanra dermedt. Közben a pisztollyal becéloztam az ajtóban állongó szerzetet, aki erre hatalmasat mordult, és erősen megszorítva fegyvere markolatát, a feje fölé lendítette azt... A mozdulat fele útjánál járhatott, amikor a golyó becsapódott a fedetlenül hagyott nyakába, felszakítva az artériáját...

Bugyborogva, ömlő vérét kesztyűbe bújtatott kezeivel igyekezőn tamponálni hullott térdre, majd röpke pár perc múlva holtan terült el az ajtónyílásban. Lábai néha még meg-megrándultak, de élet már nem volt benne...

Elszakítottam a tekintetem a tengernyi kiömlött vérben heverésző tetemtől, és letérdeltem a lábaim előtt fekvő alakhoz. Letéptem a fejéről a sisakját. Kibomlott, vállig érő fekete haja izzadtan tapadt a koponyájához, ráncszabdalta homloka alatt, keskeny résben megbújó szemei vörösen fénylettek, ahogy gyűlöletesen feltekintett rám.

Megsuhintottam a még mindig a kezemben szorongatott kardot, és erősen halántékon csaptam a markolatával a férfit, mire az ájultan hajtotta álmra a fejét a vértől maszatos padlón...

Feltápázkodtam mellőle, majd az ajtó felé lódultam sietve, mert bár az iménti véres küzdelemben nem engedtem, hogy a gondolataimba beférkőzzön a két lány, de most, hogy mindennek vége szakadt, újult erővel öntötte el a szívem a félelem, hogy valami bajuk eshetett...

Félúton valamibe beleütközött a lábam, mire az a valami hangosan csengve arrébb gurult. Az arany kehely volt az. Lehajoltam a szépen megmunkált tárgyért, mutatóujjammal letöröltem az elmaszatolódott vérfoltot a tündöklő kék kőről...

Összehúzott szemekkel lépdeltem végig a vörös drapériás folyosón, tekintetemmel az itt maradt pár páncélruhát fixírozva, de szerencsére már mindegyik üresnek bizonyult, mert mindegyik visszhangozva kongott, ahogy megütöttem őket a pisztolyom csövével...

Elérve az ajtót, megragadtam a kilincset, és hatalmasat taszítottam rajta...

A túloldalon Fabyen rémült pillantásába ütközött a tekintetem, és attól, hogy épségben látom mind a kettőjüket, megkönnyebbülve eresztettem ki a tüdőmből az eleddig visszatartott levegőm.

- Hál' Istennek... - suttogtam, miközben az ujjaim közül kimállott az eddig görcsösen szorongatott kehely, és én fél kézzel átkarolva a lány derekát, magamhoz öleltem, ő a vállamra hajtotta a fejét.

- Már azt hittem, valami bajod esett... - mondta szipogva, felpillantva rám.

- Én is ugyanettől rettegetem. Hallottam a leadott lövéseidet...

- Salazar volt az. Megpróbált megölni bennünket. De csak kerüljön a kezeim közé az az átkozott törpe... - szorult ökölbe a keze.

Megmosolyogtam dühkitörését, majd elpillantottam a lány válla mellett, a tekintetem Ashley-ével találkozott.

A kezében zavartan egy ugyanolyan kelyhet szorongatott, mint amelyet én is találtam.

- Azt most találtatok? – léptem hozzá közelebb, az ujjai közül kiemeltem az arany tárgyat.

- Igen. – bólintott rá.

Felemeltem a földre hullott másikat is, majd a tenyeremen méricskélve őket, léptem közelebb a királyt ábrázoló, falba süllyesztett mellszoborhoz, majd némi tétovázás után a kezébe nyomtam a kék színű kővel ékes kelyhet. Amint az elhelyezkedett az őt megillető helyen, a nemesi származású férfiú előrenyújtott tenyerében lelt kör alakú mélyedésben, halk kattánás hallatszott. Ugyanez megisméltődött a királynőnél is, majd egy pillanatra nem történt semmi. A szívem kihagyott egy ütemet, hogy esetleg felcseréltem a kupákat, és ezzel valamilyen trükkös csapdát indítottam el, de ekkor a rácsos kapu megrezzent, majd szép lassan felemelkedett előttünk...

Megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt, majd átléptem az ajtó küszöbén, és egy újabb, rövidke folyosón találtam magam. Szemközt hatalmas, kétszárnyú ajtó foglalt helyet...

Fabyen

Az újabb ajtó egy újabb terembe vezetett. A magas mennyezetű, kör alaprajzú helyiség falai mentén ablakok futottak körbe. A legtöbbjük üvege hiányzott, szilánkosra törve csillogott a beszűrődő Hold fényében a padlón. Amikor a tekintetem fentebb emeltem, vettem csak észre azt a hatalmas, zöldes-sárgás, nyákos valamit, ami a plafonról lógott alá. Az az izé enyhén vibrált, a felülete hol itt, hol ott dudorodott ki, és sűrű máz csorgott róla, alatta a padló kellős közepén már kisebbfajta tóba gyűlve...

- Fúj! Ez meg mi? – szegtem hátra a fejem, de az ocsmány valami teteje homályba veszett.

- Halvány fakó gőzöm sincs... - rázta meg hitetlenkedve a fejét Leon.

- De jobb lenne, minél előbb kikeveredni innen. A hátam borsózik ettől a borzadálytól... - indult előre, a szemközti egyetlen ajtót célozva meg.

- Az enyém is... - szakítottam el a tekintetem a förtelmes valamiről, és már épp indultam volna én is, amikor furcsa zúgás ütötte meg a fülem, ami valahonnan a magasból és mögülem érkezett.

Gyanakodva fordultam hátra, ám ekkor valami nekem vágódott... Hanyatt estem a meglepetéstől, a kezemből a pisztoly kicsúszott, a nyálkás padlón messzire szánkázott tőlem.

- Leon, vigyázz, valami van itt! – kiáltottam, ám ekkor már meg is pillantottam azt a valamit: a lény pár méterrel a talaj felett lebegett, hártavékony szárnyait szélesebesen rezgetve, vöröses szemeivel engem figyelve.

Leginkább valamilyen mutáns rovarra emlékeztetett, de kétlem, hogy bárki is látott már EKKORA ízeltlábút. Elszörnyedve figyeltem, ahogy az a valamicsoda villámgyorsan Ashley felé lendül...

A lány hangosan felsikoltott, ahogy a vékonyka ízelt lábak a dereka köré kulcsolódtak, és a lény könnyűszerrel a levegőbe lendítette...

- Ashley! – pördült hátra Leon is, fellendítve a fegyverét.

- Ne lőj! – kiáltottam rá, attól félvén, hogy véletlenül a lányt találja el.

Tehetetlenül néztük, ahogy az a furcsa lény, a zsákmányával a lábai közt, kiröppen az egyik üvegét vesztett ablakon, majd elnyeli őket a kint terjengő sötét éjszaka...

- Mi a fene volt ez? – tápázkodtam fel a földről, és nyúltam volna az elveszített pisztolyomért, de a férfi egyetlen kézlegyintéssel csendre intett.

Mielőtt felpillantottam volna feszült vonásaira, befejeztem a megkezdett mozdulatot. A fegyverhez tapadt undorító nyálkát a nadrágomba töröltem.

- Mi az? – kérdeztem meg pár pillanat múlva.

- Több is van ezekből a dögökből... Gyere... - intett felém a szabad kezével, miközben egyfolytában a hatalmas terem sötétségbe vesző zugait, a plafon homályba boruló részeit fürkészte, miközben lassan hátrált a helyiség túlsó végében lévő ajtó felé.

Ekkor már én is felfigyeltem a berregésre, ami hol halkabban, hol hangosabban hallatszott, de nem tudtam betájolni a zaj forrását. Olyan volt, mintha mindenfelől jönne.

- Fuss! – kiáltott rám Leon.

Szinte a szavaival egy időben, minden sötét zugból elkezdtek felénk özönlenni azok a különös lények. Több ilyen dögöt láttam beröppenni az ablakokon, de jöttek szép számmal a sötét sarkok felől is, illetve némelyik a plafonról lelógó hatalmas, nyálkás valami takarásából bújt elő.

Futásnak eredtem az ajtó felé, közben a hátam mögül lövések dörrenését hallottam. A széles teremben felerősödve verődött vissza a falakról a lövések hangja.

Halkan elkáromkodtam magam, miközben a vállam fölött hátrapillantottam. Leon is felhagyott az értelmetlen lövöldözéssel, mert azok a repülő valamicsodák rendkívül függén cikáztak a lebegőben...

Hangosan zihálva estem át az ajtónyíláson, ki a szabad ég alá. Arcomon hideg szél simított végig, beleborzongtam...

- Mik voltak ezek az... izék? – nem találtam rájuk megfelelőbb szót.

Leon bevágta maga mögött a hatalmas faajtót, majd a hátát nekivetve, hangosan kapkodva a levegőt, kifújta magát, miközben megrázta a fejét. Izzadságtól összetapadt hajtincsei az arca körül röpködtek.

- Salazar hülye kísérleteinek az eredményei... gondolom... - támasztotta meg a két tenyerét a térdein, miközben megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

- Vagy Sadler-é...

- Vagy az övé... Ki tudja, még mi mindennel kísérleteztek... - a mondat vége üvegcsörömpölésbe vészett.

Ijedten kaptuk fel mind a ketten a fejünket, és önkéntelenül is összeborzongtam, amikor megláttam a magasan fent futó ablakokon keresztül kirajzó rovarszerű lények sokaságát.

- Arra... futás! – ragadta meg a kezem a férfi, és elkezdtünk rohanni a magas mellvéddel ellátott keskeny, betonozott úton, a szemközt meredező bástya felé, más kiút nem lévén...

Míg szaladva megtettük a rövid távot, nyomunkban és a fejünk felett a hangosan berregő lények sokaságával, amik élesen villogó pengében végződő mellső lábaikkal felénk-felénk kaptak, reménytelen kitérőkre kényszerítve minket, azon imádkoztam, hogy csak nyitva legyen az a kurva ajtó!!! Bele se mertem gondolni, hogyan birkózunk meg ennyi rémséggel, ha kint maradunk a hűvös éjben, körülvéve ezekkel a harcra kitenyésztett, villámgyorsan cikázó dögökkel...

Leon

Amikor elértük végre a hatalmas ajtót, minden maradék erőmet összeszedve feszültem neki az óriási ajtószárnyaknak, és azok kelletlenül feltárultak előttünk. Villámgyorsan hátrapördültem, és beleeresztettem pár golyót a túl közelre merészkedett rovarszerűségek szorosan egymáshoz simuló tömegébe, mire azok éles hangot hallatva hátrébb riadtak.

- Nyomás... - löktem át a lányt a küszöbön, majd én is bevetődtem az ajtószárnyak közt feszülő résen.

Nekivettem a vállam az ajtónak, és becsaptam azt, még mielőtt akár csak egy olyan lény is beférkőzhetett volna rajta, majd mintegy biztosításképpen még egy félig üres hordót is elégördítettem, bár kétlettem, hogy ezek a primitív valamik ismerik-e egyáltalán a kilincs használatát. Ezzel végezvén, nyomomban a lánnyal, körbesétáltam az apró, ablaktalan helyiséget, ahová keveredtünk. A hátsó falnál újabb ajtót fedeztem fel, de elég volt résnyire kinyitni, hogy meggyőződjek róla, ez is csak a szabadba vezet ki. Márpedig az most egy cseppet sem biztonságos! – szögeztem le magamban.

Szerencsére, a terem közepén, a padlón, egy csapóajtó takarásában, lefelé ívelő lépcsősor bújt meg. Lentről vízcsobogás neszei szűrődtek fel, nyirkos, büdös levegő áramlott felfelé. Csak remélni tudtam, hogy az alattunk húzódó csatornarendszerben nem fogunk összefutni azokkal a rovarszerű lényekkel...

Ráléptem az első lépcsőfokra, és biztatóan rámosolyogtam a lefelé fürkésző lányra, mire ő félig a nyílás fölé görnyedve, felpillantott rám. A félhomályos helyiségben is láttam smaragdzölden megvillanni a tekintetét, a homlokába hullott hajtincsek árnyékában, a fáradt arcvonásain is átragyogó halovány mosolyt. Belevesztem az elhomályosuló szempár zöldjébe, és már épp nyújtottam volna kezem, hogy végigsimítsak az arcán, már épp szóra nyitottam volna a szám, amikor a pillanat varázsába élesen belehasított az övemre akasztott adóvevő halk, ámde éles csipogása.

Bizonytalan kézzel nyúltam utána.

- Salazar... - szóltam bele, majdnem bizonyosan a hívó kiléte felől.

- Talált. – kuncogott bele vékony hangon.

- Csak tájékoztatni akartam, hogy az egyik kis kedvencem megérkezett a bájos Ashley-vel...
 - Ha csak egy karcolás is lesz rajta, egyenként fogom eltördelni a csontjait! – ordítottam bele a készülékbe.
 - Ahhoz előbb el kéne jutnia hozzám. Nemde? – kérdezte gúnyos felhanggal.
 - És bár egész közel vagyok Önökhöz, ez mégsem lesz olyan egyszerű, mert leküldtem a csatornarendszerbe az egyik segédem, hogy végezzen magával, ugyanis már roppantul elegem van magából. Miért nem tudott szépen nyugodtan maradni, és kivárni azt a dicső pillanatot, amikor végre kifejlődik magában a parazita, és mi átvehettük volna az uralmat a teste felett.
 - Kösz, de ebből én nem kérek!
 - Jól van. Talán majd az Ön mellett álló kedves Riviére kisasszony okosabban fog dönteni, miután őt is beoltottuk...
 - Csak a testemen keresztül!
 - Nem inkább holt testet akart mondani? A kívánsága számomra parancs... - nevetett fel hangosan, majd bontotta a vonalat.
- Elszoruló torokkal néztem rá a fluoreszkálóra sápadt Fabyen-re, de egyetlen szót sem tudtam kinyögni...

Feszülten figyeltem minden apró neszre, mozgásra a gyéren megvilágított folyosón. A lépteink visszhangot vertek a szűk alagútban, ahogy óvatosan lépkedtünk a szennyvízcsatorna fölé kifeszített vashálón, ami alatt halkán csobogott a bűzös víz. A fölöttünk futó csövek összevisszaságát néha egy-egy meredeken fölfelé futó szűk akna törte meg. Éreztem, hogy rajtuk keresztül friss levegő áramlik le, de nem igazán láttam lehetőséget arra, hogy ott kijussunk, így hát folytattunk az utunkat előre, a szeszélyes kanyargózó folyosón. Egyszer csak az út kettéágazott. Tanácstalanul méregettem a két egyforma járatot, nem tudván eldönteni, hogy merre is menjünk tovább, amikor Fabyen megszólalt.

- Én szétnézek erre... - indult el további kommentár nélkül a jobb oldali folyosón.

Egy darabig figyeltem távolodó alakját, aggodalmasan azon hezitálva, hogy nem kellene egyedül hagynom, de aztán megráztam a fejem, mintegy távol taszítván ezzel magamtól a szívembe lopakodó félszet, és megszorított léptekkel bekanyarodtam a bal oldali járatba. Nem kellett sokat sétálnom, és elértem egy, a folyosót lezáró, rozsdás vasajtót. A mennyezetbe épített lámpák hunyorgó fényében fürkésztem az előttem elterülő szakaszt, de semmi fenyegetőt nem láttam, így hát közelebb léptem az ajtóhoz, és a fegyveremet előrszegezve, belöktem azt. Amolyan raktárféleségbe jutottam. Mivel innen kivezető másik utat nem láttam, már épp sarkon fordultam volna, hogy a lány után eredjek, amikor a szemem megakadt azon a két, vörösre festett hordón, amit a szemközti sarokba állítottak. Spanyol feliratuk semmit nem árult el nekem, de az oldalukra festett jel alapján rájöttem, hogy valamilyen robbanékony anyagot tárolhatnak bennük. Egy vállrándítással elintéztem a dolgot, és kiléptem a helyiségből...

Futva értem a kereszteződéshez, de a lány sehol sem volt, ezért elindultam azon a járaton, amin ő is, de alig tettem meg egy pár lépést, amikor a szemközti félhomályból előtűnt karcsú alakja.

- Nem messze innen, megint kettéágazik az út... - csendült fel a hangja, ám ekkor mást is meghallottam: felettünk a mennyezet hangosan megdöndült, por szitált alá a fönt futó csövek közül.

- Fabyen, vissza! – ordítottam rá a lányra, de már későn...

A lány feje fölötti aknát lefedő rácsháló leszakadva landolt a földön, és a szűk nyílásból egy karcsú lény toppant elé, fölé magasodva. Fényes fekete testét nem fedte semmiféle ruhanemű, így teljes egészében láttatni engedte magát. Mellkasán jól kivehetőek voltak a bordái, a dereka olyan vékony volt, hogy egy férfiember két kézzel átérhette, de a combján és a karjain duzzadozó izmok hatalmas erőt sejtettek, nemkülönben a lény mögött hosszan kígyózó, combvastagságú farka, ami félelmetes pengében végződött. A koponyája teljesen kopasz volt, a fekete bőr feszülve simult rá, akárcsak előreugró arccsontjára.

A valami felém villantotta jégfehéren izzó tekintetét, majd hátra se nézve, megsuhintotta a farkát, telibe találván vele a félreszökkeni igyekvő lányt, aki keményen nekicsapódott a folyosó falának, majd elterült e földön. Kábán próbálta magát talpra küzdeni, de még mielőtt ez sikerült volna neki, a lény most félelmetes karmokban végződő kezével ütött hátra, mire Fabyen a levegőbe emelkedett, majd jó

pár méteres repülés után, messze tőlem ért földet. Mozdulatlansága láttán, kétségbeestem...

Félig ledermedten emeltem magam elé pisztolyt markoló kezem, és becéloztam vele az immár lassú léptekkel felém közeledő lényt, de a testébe csapódó golyók nem állították meg, bár minden egyes lövésnél bíbor vér patakzott a lábai alá, hátra-hátratántorodva a lövések erejétől...

Lassan hátráltam a különös lény elől, aki némaságba burkolózva, fenyegető léghőrt árasztva maga köré, követette minden egyes lépésem. Szénfekete szempárját, amiben fehér foltokként villantak fel a mennyezet lámpáinak fényei, egyenesen rám szegezte, olyan érzésem támadt, mintha a lelkem legmélyébe is belelátna, és ettől meghűlt az ereimben a vér...

Ahogy belepillantottam abba a könyörtelen tekintetbe, megrándult a lény arcán egy izom, és mintha gúnyos vigyorra húzódtak volna pengevékony ajkai, amik közül halk hörgés kíséretében távozott a levegő.

Fentebb rántottam a pisztolyom csövét, és becéloztam az egyik, engem fürkésző szemgolyót, de még mielőtt meghúzhattam volna a ravaszt, az a valami, észlelve a szándékom, villámgyorsan félresiklott. Olyan gyorsan és könnyedén mozgott, hogy alig bírtam nyomon követni a mozgását, és a következő pillanatban pedig már közvetlenül az orrom előtt emelkedett fel, fölém tornyosulva, felém suhintva hosszú ujjai végén meredező penge karmaival...

Félrevetődtem az útjából, majd a megtévesztően lassú léptekkel ismét felém közeledő szörnyeteg elől elhárálva, pár másodperc alatt átgondoltam a helyzetem, és rájöttem, hogy fölöslegesen próbálkoznom effélékkel, úgyse lenne esélyem...

De talán máshogy ki tudnám nyírni... - futott át egy nemrégiben látott kép az agyamon.

Sarkon fordultam, és elkezdtem visszafelé rohanni. A hátam mögött futó léptek zaját hallottam, a lény karmai meg-megcsikordultak a lábai alatt feszülő vasrácsokon, de nem mertem hátrapillantani.

Amikor elértem a raktár ajtaját, gondolkodás nélkül löktem be azt, majd berontottam a helyiségbe, az ajtót hangosan becsaptam magam mögött. Egyből ahhoz a két, vörösre mázolt vastartályhoz léptem, ami már az első ittjártamkor is szemet szúrt nekem. Nekifeszültem az egyiknek, hogy az oldalára döntsem azt, de túl nehéz volt, éppen, hogy csak egy kicsit tudtam kibillenteni az egyensúlyából, ám ekkor a hátam mögött az ajtó hatalmas reccsenéssel kiszakadt a helyéről. Összerezzentem félelmemben, a testem jéghideg veríték lepte el, ahogy hátrapillantva, az ajtónyílásban azt a fura lényt fedeztem fel, ahogy dühösen vicsorítva, szeméit résnyire összehúzva dühében, felém közeledik...

Ismét nekifeszültem a hordónak, ám ekkor az a szörnyeteg hirtelen mellém ugrott, majd megpördülve a saját tengelye körül, a farkával felém vágott.

Tigrisbukfencsel vetődtem a helyéről kiszakított ajtó felé, majd abban a pillanatban, ahogy földet értem, egy pillanatot szántam arra, hogy gondosan becélozzam az egyik tartályt, és meghúztam a ravaszt...

A robbanás ereje repített ki a helyiségből, és keményen az egyik falnak vágott. Félig öntudatlanul kuporodtam le a tövébe, és a fejem a karjaimmal védve, vártam, hogy a robbanás utáni, szeszélyesen kavargó tűz alábbhagyjon...

A levegőben kemikáliák bűze, és égett hús, valamint a vér édeskés szaga terjengett...

Fabyen

Hatalmas robbanásra eszméltem fel. Minden egyes porcikám sajgott, de legfőképpen a bal vállam, amiben nem is olyan rég még egy átkozott nyílvesző is futó látogatást tett. Kábán tápázkodtam fel a földről, és körülnézve próbáltam összerakni az elmulasztott események mozaikkockáit, de sehová se jutottam. Az egyetlen dolog, amit biztosan tudtam, hogy se Leon, se az a rémes lény nem volt itt. Viszont azt egyáltalán nem tudhattam, hogy mi történt, miután én elvesztettem az eszméletem...

A levegőben sűrűn kavargott a por, és orrfacsaró bűz terjengett, de nem tudtam beazonosítani, hogy mi az, bár erős volt a gyanúm, hogy többek között, mintha megperzselődött hús bűze lengedezne a folyosó falai között, elillanni igyekeztén a plafon szellőzőcsövein keresztül.

Kissé tántorogva, bizonytalan léptekkel indultam el visszafelé, neki-nekiesve a rücskös falaknak. A szívemben egyre jobban növekvő félsz vert tanyát. Egy férfi miatt... Egyszer, nagyon régen már elvesztettem egy olyan személyt, aki mindennél fontosabb volt a számomra. És nem akartam, hogy az eset megismétlődjön... Gördült végig egy könnycsepp az arcomon...

Már több év eltelt azóta, de így visszagondolva rá, még mindig belemar a félelem a szívembe...

Félve futottam a szűk sikátorban, a fejem fölé sötét égbolt borult, csillag egy se ragyogott fent az égen, sűrű fellegek takarták el azokat. Az arcomat szemerkélő eső áztatta, lemosva róla a vérfoltokat. A kedvesem vérének nyomait... Még a fülemben csengtek a kétségbeesett szavak, ahogy Ryan, felpattanva az ágyunkból, villámgyorsan előhalászva a tokjából a szolgálati fegyverét, engem az ablak felé noszogat. Épp rátettem a lábam a tűzlétra legelső fokára, amikor újabb

géppisztolysorozat kopogott végig a bejárati ajtón, hatalmas lyukakat szaggatva a vastag fába. Összerezzelve pillantottam rá Ryan-re.

- Menj már, az istenit, én addig feltartom őket! – ordított rám, félig felém fordulva.

A szemeiben könnyek csillantak meg, és én tudtam, hogy feltartóztatja őket, akár még az élete árán is...

Ekkor a hálószoza ajtaja beszakadt... Három fegyveres férfi lépett be rajta, egyforma fekete öltönyt viselt mindegyikük, és én nagyon is tisztában voltam a kilétükkel. Tudtam jól, hogy miért jöttek... Bosszút állni...

Ryan-nak ideje se maradt, hogy meghúzza a ravaszt... A mellkasán végigsöprő sorozat durván felszaggatta a bőrét, az alatta rejlő izmokat. Vére messzire fröccsent, beterítve a falakat, a ruhám, és a támadóink arcát is. Egyikük, egy nagydarab, sötét bőrű férfi, kéjesen elmaszatozta a szakállára kenődött vért, majd felröhögött...

Visszatérve a valóságba, kitöröltem a szememben égő könnycseppeket, majd ellöktem magam a faltól, és léptem egy párat előre, az egyre sűrűbb, egyre feketébb füstben. Valahonnan köhögést hallottam meg, arrafelé irányoztam a lépteimet. Az egyik fal tövében összekuporodott alakot pillantottam meg, ahogy előregörnyedve, görcsösen küzd a rosszullét ellen...

- Leon! – sikítottam fel, a férfi mellé lépven, majd a vállánál fogva magam felé fordítottam.

Az arcát korom- és vérfoltok csúfították el, világosbarna tincsei csapzottan lógtak a homlokába. Félresöpörtem őket, hogy a szemeibe tekintessem. Elhomályosuló pillantással meredt rám, abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán megismer.

- Gyere, el kell tűnnünk innen, különben megfulladunk ettől a gyilkos füsttől. – néztem egy, a helyéről kiszakított ajtó irányába, ahonnan csak úgy dőlt kifelé az a fojtogató, bűzös füst.

- Oké... - hörögte halkán a férfi, majd feltápászkodott a földről, a derekam szorosan átkarolva, arrébb tántorogtunk.

Amikor már végre messzebb jutottunk a robbanás helyszínétől, és a levegő is kitisztult valamelyest, fáradtan nekitámaszkodtam a falnak, és hagytam, hogy a férfi még mindig szorosan ölelve a derekam, nekem dőljön. A homlokát a vállam fölött a falhoz szorította, és behunyt szemmel, még mindig kissé imbolyogva, küzdött a szédülése ellen. Lehelete néhány kósza hajszálat emelgetett a tarkómon.

- Ettől még azok az átkozott bogarak is jobbak voltak. – nyögte ki pár perc elteltével.

Ettől a gondolattól mosolyogva, a mellkasára csúsztottam a két kezem, és kissé hátrébb löktem, hogy végre a szemeibe nézhessek.

- Egy a lényeg... hogy még mindig élsz... - feleltem halkán, egészen közel hajolva hozzá.

Az ajkai lágyan súrolták végig az enyémeiket, miközben kimondtam ezeket a szavakat...

A járat enyhén emelkedett fölfelé, míg végül kijutottunk a szabad ég alá.

Magasra nyurgult, gyér lombú fák borultak fölénk, eltakarva az égbolt nyújtotta látványt. Az előttünk kanyargózó út, megkerülve egy, az odaszáradt algától zöldes falú, sekély peremű, üres medencét, romos, rég elfeledett sírkertbe vezetett. A töredezett márványsírokról a rá vésett, cirádás betűk már rég lekoptak, gyorsan növe repkény futotta körbe őket.

A levegőben ritkás köd terjengett, és síri csend honolt. Madár se járt erre, nehogy megzavarja a régóta elhagyatottan álló temetőben nyugvókat.

A rozoga, magasra törő kőfalakkal határolt csöppnyi sírkert túlsó végén a kastély egyik hatalmas bástyája tornyosult fölénk, teteje beleveszett az égen úszkáló felhők sötétjébe. Valahonnan víz halk morajlását sodorta felénk az éjszakai hűvös szél, mintha a tenger hullámai törtek volna meg a vár bástyájának falain túl.

Az előttünk magasodó, boltíves, kétszárnyú kapu résnyire nyitva állt. A résen halovány fény szökött ki a sötétségbe, rávetülve egy ódon, csálén álló fakeresztre. Halk, érthetetlen beszédhangok szöktek ki bentről, az egyik magas frekvenciájából csakis Salazar-ra következtethettem...

Leon

Óvatosan löktem be a kaput, és beóvakodtunk rajta, de a halk nyikorgásra felfigyeltek a bent lévők: Salazar dühösen villámló szemekkel fordult hátra, a velünk szemben álló, fekete csuklyás alak fenyegetően tornyosult az aprócska férfi fölé.

- Nocsak, nocsak... - léptem egy párat előre, fölényes hangnemet megütve.

- Hol hagyta a másik csatlósát? – csúsztottam vissza a tokjába a fegyverem, de eme megtévesztő mozdulat ellenére minden izmom megfeszült, készen arra, hogy egyetlen pillanat alatt újra a tenyerembe zárjam a pisztoly hűvös markolatát.

Fél szemmel hátrapillantottam a fal mentén kissé oldalra lépő lányra, aki összehúzott szemekkel, feszült arcvonásokkal, szótlánul figyelte a kibontakozó eseményeket. Kérdőn nézett rám, látva, hogy elteszem a fegyverem, mire kissé megráztam a fejem. Helytelenítőleg megcsóválta a fejét, és gúnyos fintorra húzta a száját, ennek ellenére nem tette el, csak leengedte a combja mellé a stukkerét.

Visszafordítottam a figyelmem a terem túlsó végén állongó párosra. Salazar hátrakulcsolt kezekkel, lehajtott fejjel arrébb sétált pár lépésnyit, közben szemmel láthatóan igyekezett úrrá lenni a dühén.

- Nos... igen. – felelte kimérten, a higgadtság álarcát magára öltve...

- Megintcsak sikerült keresztülhúznia a számításaimat, Mr. Scott Kennedy... - ejtette ki gúnyosan a nevem, miközben zsabós mellénye zsebéből hófehér, csipkeszegélyű zsebkendőt húzott elő elegánsnak szánt mozdulattal, és megtörölgette a szája szegletét.

- De se baj... Kárpótolni fog mindenért az Ön... halála! – ez az utolsó szó, egy ábrándos sóhaj nyomán hagyta el a száját, miközben a kezeit színpadiasan széttárta.

Ekkor, egy hirtelen gondolattól vezérelve, kikaptam a fegyvertok vállpántjához rögzített tokból a késem, és az apró alak felé lendítettem azt... Salazar hangosan felsikított, miközben hitetlenkedve meredt a bal tenyerére, amit a penge átszúrva rögzített a mögötte lévő falhoz. A sebből vékony vérpatak csordult ki, vörösre festve a férfi csipkés kezelőjét.

Önkéntelenül elmosolyodtam, a gúnyosabbik fajtából való mosollyal.

Görcsbe rándult a gyomrom, amikor a következő pillanatban, a Salazar mellé lépő, fekete csuklyás köpenyt viselő csatlósa, egyetlen, villámgyors mozdulattal kirántotta a kést gazdája kezéből, majd egy pillanat alatt hátralökve az arcából a csuklyát, ezzel mintegy feltárva arcvonásait, amik megtévesztően hasonlatosak voltak ahhoz a lényéhez, akivel a csatornában futottunk össze, és felmérve a helyzetet, Fabyen felé lendíti a vértől vörösen csillogó pengéjű kést...

Ezt ne... - akartam kiáltani, de a kétségbeeséstől a torkomra forrtak a szavak, miközben a lány elé ugrottam, és megragadva a derekát, félre gördültem vele...

Lelkiekben felkészültem a metsző fájdalomra...

Fabyen

A szélesre tágult pupillámon, mintha lassított felvételen látnám, a levegőben felém száguldó pengét, és bármennyire is tisztában voltam vele, hogy félre kellene ugranom, a félelemtől ledermedt testem egyszerűen nem engedelmeskedett az agyam parancsának...

Ekkor valaki elém ugrott, és megragadva engem, arrébb taszított. A váratlan esemény hatására, elvesztve az egyensúlyom, hanyatt elterültem a földön, a szorosan ölelő megmentőm is magammal rántva. A levegő kiszorult a tüdőmből, amikor Leon teljes súlyával rám esett, és pár másodpercig, teljes mozdulatlanságban hevert...

Ez alatt a pár másodperc alatt, elrettentő képsor villant be a fejembe: tisztán magam előtt láttam, az élettelenül heverő férfi testét, a hátából meredező pengével...

Nem...- sikított valaki fel az agyam legmélyén, és én az iszonyattól remegő kezekkel támaszkodtam meg a poros padlón, és amennyire csak tudtam, ülő helyzetbe tornáztam magam. Amikor felpillantottam, az első, amin a szemem megakadt, az a falnak abból a szegletéből kimeredő kés volt, ahol jómagam is álltam még pár pillanattal ezelőtt.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor a rám nehezedő férfi megmoccanva letenyerelt a színes márványlapokkal burkolt földre, és feltérdelve mellettem, egyenesen rám nézett.

- Leon... - formálták az ajkaim némán a betűket, mert a hangom beleveszett abba az éktelen visításba, ami a terem túsó vége felől jött, és leginkább egy kétségbeesett kismalac hangjára emlékeztetett.

- Ezt még nagyon meg fogják keserülni! – ordította Salazar, miközben sebesült tenyere köré tekerte hófehér, csipkés zsebkendőjét.

- Csak szeretnéd... - suttogta Leon.

Szemei dühösen szikrázva, jégfehér izzást árasztva villantak felé, miközben lassan felemelkedett álló helyzetbe. Döböntően meredtem a férfi feszült arcába, a résnyire összeszűkült szempárba.

Lassan, fenyegetően megindult Salazar felé, aki erre gúnyosan elmosolyodva, hú csatlósával a nyomában, belépett a háta mögötti liftbe. Az ajtót helyettesítő vasrácsot

hangosan csattanva vágják be maguk mögött, majd lassan emelkedve intézte az utolsó szavait a felfelé bámuló Leon-hoz:

- Mint mondtam, meg fogja keserülni azt a sok kellemetlenséget, amit nekem okozott. De nem most... Élvezze ki azt a kis időt, ami még az életéből hátravan!

Leon

Tehetetlenül ácsorogtam alatt, és bámultam, ahogy a lift Salazar-ral egyre magasabbra emelkedik. Az iránta érzett harag egyre csak gyűlt bennem.

- Te átkozott törpe... - idéztem halkán, a nemrég még Fabyen szájából elhangzott szavakat.

- ... csak kerülj a kezeim közé... - szorítottam ökölbe a két tenyerem, és fordítottam hátat neki.

Odaléptem a falba ékelődött késhez, és egyetlen határozott mozdulattal kirántottam azt a helyéről, majd visszacsúsztattam a vállamnál lévő tokjába, majd letérdeltem a még mindig a földön ülő lányhoz, aki kételkedve fürkészett engem, a tekintete pillészárnyat idéző rebbenésekkel csapongott az arcomon.

- Gyere! – simítottam végig az arcán, félresöpörvén egy hajszálat.

- Kapjuk el őket! – pillantottam a hátam mögé, ahol a fal mentén körben keskeny lépcsősor futott a magasba.

A lány bólintva feltápáskodott a földről, majd elindultunk fölfelé. Az egyik kezemmel a pisztolyom szorongattam görcsösen, a másikkal, pedig a lezuhanástól óvó, díszesen faragott kőkorlátot. Még csak félúton járhattunk, amikor a lenti hatalmas kapu, nagyot dörrenve kivágódott, és három szerzetes rontott be rajta, ordibálva. Kettő közülük takaratlanul hagyta a fejét, de az arcvonásaikat így se láthattam már, mert túl magasan voltunk, viszont azt tisztán ki tudtam venni, hogy a harmadik, aki mellesleg egyedül viselt vörös palástot a díszes társaságban, valamiféle elhullott állat agancsos koponyájából készült sisakszerűséget hordott. Ez volt az, aki egyből kiszúrta minket, ahogy a falhoz lapulva várakoztunk, bízva benne, hogy esetleg nem vesznek észre, és dühösen kiabálva, elkezdett fölfelé mutogatni, mire két társa, minden ellenvetés nélkül felfelé lódult a keskeny lépcsőfokokon, rohanó lábaik meg-megcsúsztak a lépcső lekerekített élein.

- A francba... - nyögtem halkán, miközben kihajoltam kissé korlát fölé, majd megragadtam a lány karját, és futólépésre váltva iramodtunk neki a lépcsősornak.

Nemsokára a lépcsők elfogytak a talpunk alól, és egy, a fal mentén körbefutó páholyszerűségben találtuk magunkat. Jobbra tőlem keskeny ajtót pillantottam meg, megbújva a fal egy homályos szegletében. Gondolkodás nélkül odaléptem hozzá, és

nagyot taszítva rajta, kilöktem azt. Friss levegő áramlott be a terembe, amikor kiléptünk a szabad ég alá, az erkélyre, ahol a lépcsősor is folytatódott, csak immár a külső várfalon.

Kissé szédülve pillantottam le az alattunk tátongó mélységbe, amikor ráléptem az első fokra, de semmit se láttam alant, mert a föld fölött köd terjengett, eltakarva azt, ami lent van.

- Jól van, nyomás fölfelé... - szavaimat inkább a saját biztatásomnak szántam, mintsem a mögöttem álló lánynak, ennek ellenére haloványan elmosolyodott, bár ezt inkább csak a rám villanó tekintetéből következtettem ki, mert az arca többi része teljesen beleveszett a közöttünk feszülő sötét éjszakába.

Kifulladásra értünk fel a torony legtetejére. Félkör alakban, boltíves oszlopok tartották fölöttünk a tetőt, jobbra viszont széles, kétszárnyú ajtót fedeztem fel. A fegyverem fejmagasságba emelve, megálltam mellette, a kezem a kilincsre téve, de nem nyomtam még le, helyette inkább a mögöttem álló Fabyen-hez fordultam.

- Nézd... - kezdtem bele zavartan a mondandómba, nem tudván, hogy fogalmazzam meg a közlendőmet.

- Ugye nem azzal a hülye ötlettel akarsz előállni, hogy maradjak itt? – kérdezte éles hangon, fenyegetően.

- Ne érts félre! – emeltem fel a pisztolyt markoló kezem megadóan.

- Egyszerűen nem tudom, hogy mi vár ránk odabent... És hát... nem akarom az életed...

- Kockára tenni? – fejezte be helyettem a mondatot, gúnyos felhanggal, lehajtott fejjel.

- Nézd, ezt az egészet együtt kezdtük el... - pillantott fel rám, a sötétségben ezüstösen megvillanó szemeivel.

A fönt tomboló szél az arcába vágta a fonatából elszabadult hajtincseket.

- ... és együtt is fogjuk befejezni! – a tekintetében magabiztosság égett.

- Renden. – engedtem el az eleddig szorongatott kilincset, és végigsimítottam a lány haján az így felszabadult kezemmel, majd a tarkójára csúsztatva azt közelebb vontam magamhoz.

Igaza van: együtt kezdtük, együtt is fogjuk befejezni... - pillantottam bele a szemeibe, majd futó csókot leheltem a dühtől összeszorított ajkai szegletébe...

Fabyen

Egyszerre rontottunk be az ajtón, és nem törődve a hátunk mögött lecsapódó súlyos vasráccsal, végigfutottunk a rövid, sötétségbe burkolózó folyosón. Egyedül akkor torpantunk meg, amikor megpillantottuk a terem közepén álló emelvényre felfelé lépkedő Salazar-t. Az apró alak háttal állt nekünk, és bár a lépcső alján mereven álló csatlósa halk rikoltással adta a tudtára az érkezésünket, csak akkor volt hajlandó felénk fordulni, amikor felért az emelvény tetejére. Ekkor lekezelő fintort villantva felénk, megszólalt:

- Már megint maguk azok? – kérdezte gúnyosan.
- Hol van Ashley? – lépett egyet előre Leon, és a csuklómat megragadva, maga mögé húzott.
- Ashley? Nem is sejti?
- Mondd meg! – felelte a férfi higgadt, egyben fenyegető hangsúllyal.
- Sadler nagyúr érte küldetett, hogy vigyék át a szigetére. Maga mellett akarta tudni, hogy jelen lehessen, amikor a benne rejlő parazita végre teljesen kifejlődik. – intett a fejével valamerre hátrafelé.
- Itt hagyott egy másik csónakot is. A lenti kikötőben, ahová ezen az ajtón lehet lejutni. – pillantott hátra a válla fölött, majd gonosz vigyorral a képén ismét felénk fordult.

Csak ekkor tűnt fel, hogy az imént említett ajtótól nem messze, a falat pókhálószerűen szövik be a vékony, fekete indák, amik egy, a falból kinövő hatalmas virágszerűséghez tartoznak. A növény szirmai hússzínűen virítottak, és bár össze voltak záródva, mégis folyamatosan lüktetni tetszettek.

Önkéntelenül is megborzongatott a látvány...

- Azt mondta, ha megérkeznek, akkor Önöket is szállítsuk át. Sajnálatos módon azzal az üzenettel kell, hogy visszatérjek a mesteremhez, hogy Önök... MEGHALTAK! – gúnyos nevetése visszhangot vert a durván faragott falak között.

A virág, mintha csak erre a jelre várt volna, hússzínű szirmai hirtelen szétbomlottak, feltárván a közepük rejtőzött, hatalmas, kerek szájnílásra emlékeztető valamit, amiből hirtelen vékony nyúlványok robbantak elő. Salazar élvezettel engedte, a lépcső alján szobrozó, fekete csuklyás alak inkább passzívan tűrte, hogy azok az

indák a derekuk köré hurkolódva, gyengéden a magasba emeljék a két alakot. Amint közelebb értek a virág közepén tátongó, sűrű, sárgás levét eregető nyíláshoz, az minden további nélkül magába nyelte őket, majd a szirmok újra összezárultak. Halk, bugyborgásra emlékeztető hangok törtek elő belőle.

- Olyan, mintha most emészténé meg őket. – jegyeztem meg halkan, a hányingeremmel küzdve.

- Akkor egészségére! Gyere... - intett Leon a fejével az ajtó felé, majd a fegyverét a különös növényféleségre szegezve, elindult arrafelé.

Váratlanul, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, a virág szirmjai ismét kibomlottak, ám ezúttal nem azok a vékony indák nyomultak elő a közepéből, hanem három, egyenként minimum combvastagságú, csupasz, rózsaszín, nyálkát folyató izomköteg. Az egyik szélső, miközben vadul csapkodott, és tekergőzött a földön, telibe találta Leon lövésre lendített karját... A férfi hangosan felkiáltott a fájdalomtól, ahogy hanyatt esett a lökés erejétől, miközben a fegyvere messzire repült tőle. Rettegő szemekkel meredtem a kétségbeesve arrébb csúszni igyekvő Leon-ra. A középső, a többiektől némileg vastagabb indaszerűség fenyegetően a földön heverő férfi fölé tekeredett, majd a végén lévő vörösés hártya hátrahúzódott, felfedve a mögötte rejtőző, hatalmas, sárgán fénylő szemgolyót.

Felsikoltottam az iszonyattól, ennek ellenére a testem ösztönösen cselekedett: a fegyverem a levegőbe lendítve, becéloztam azt a förtelmes szemet, és meghúztam a ravaszt, még mielőtt az alatta nyílt résben sorakozó, pengeéles, nyállal bevont fogak elérhették volna a férfit...

A lény, vagy nem is tudom, minek nevezzem, sűrű, sárgás váladékot fröcskölve maga köré, a kintől vonaglani kezdett a földön, miközben a középső izomköteg közepe táján leledző duzzanat fala recsegve felrepedt, és a belsejéből fehérén fénylő nyálkával bevont apró alak emelkedett ki, aki (ami?) rettenetesen emlékeztetett Salazar-ra...

- EZT MÉG NAGYON MEGKESERÜLÖD!!! – ordította dühtől eltorzult vonásokkal felém, majd a következő pillanatban a szétloccsant szemgolyó alatti nyílás ismét feltárult, és én közvetlen közlőrl, a félelemtől remegve szemlélhettem meg a ragacsos nyáltól csillogó fogakat...

Leon

Felkészülődve az izomkötegekből folyó nyálkától síkossá vált padlóról, a pisztolyomhoz rohantam. Abban a pillanatban, ahogy felemeltem a földről, már meg is pördültem, ám ekkor elborzadva láttam meg, hogy az a félelmetes fogsor egyenesen a lány nyakát célozza meg, aki mozdulatlanul állva várja a végzetét...

- Fabyen... - ordítottam kétségbeesve, a lány megfeszülő arcvonásaira vetve a tekintetem...

Túl messze voltam ahhoz a segítségére legyek, bár Isten a tudója, hogy szívesen a félelmetesen, pengéként villogó fogak, és a lány közé vettem volna magam...

Ám ekkor, Fabyen, az utolsó előtti pillanatban félrevetődött annak a borzadálynak az útjából, és fél térdre ereszkedve, becélozta az izomköteg közepéből derékig kiálló apró szerzetet, aki a sikertelen támadás miatt ismét elkezdett fejhangon visítani a méregtől.

Még akkor is ordított, amikor a homlokába fúródott golyótól, hátrabicsaklott a feje...

A szótlánul térdelő lányhoz léptem, aki mereven bámulta a lábai elé hullott, néha még meg-megránduló nyúlványokat, a Salazar arcvonásait viselő, a homlokán ütött sebből vért folyatató, valaha emberi, de embertelenül kegyetlen lényt. Végigfutott a tekintetem a petyhüdten fekvő, rózsaszín izomtömegben, fel egészen a falra, ahonnan ernyedten lógtak alá a virág szirmai, és a vékony fekete indák... A lány felé nyúltan, de még mielőtt megérinthettem volna Fabyen vállát, hirtelen felkapta a fejét, és egyenesen a szemembe tekintett.

- Jól vagy? – sóhajtott.

- Csakis neked köszönhetem... - léptem elé, és megragadva a két karját, gyengéden felnoszogattam a földről.

A szemeiben vibrálva, önmagam pillantottam meg, ahogy szavak nélkül, némán szemlélte az arcom. Végig akartam simítani a haján, de az ujjaim egyszerűen nem engedelmeskedtek az akaratomnak. Félelemmel vegyes csodálkozással tekintettem le a lány karjain nyugvó kézfejemre, amin mintha halvány piros vonal futott volna végig, de ekkor minden elmosódott a szemeim előtt. Vörös köd lobban az agyamra, és az egyetlen épkézláb dolog, ami a fejem belsejében lüktetett ez volt: ÖLNI...

A mellkasomban lángoló tüzes fájdalom térített észhez. Megráztam a fejem, hogy múljon a kábulat, de megszedültem, és hogy ne essek el, inkább lassan a térdeimre ereszkedtem. A homlokomról, éreztem, hogy jéghideg verítékcseppek indulnak útnak, bizonytalan, remegő kézzel töröltem le őket.

- Leon... - ereszkedett mellém a lány, a nevem suttogva.

A hangjából félelmet véltem kihallani.

- Nincs semmi baj... - akartam mondani, de a szavak érthetetlen formában hagyták el a szám, mert ekkor újult erővel áradt szét az egész mellkasomban a fájdalom.

- Sadler... - nyögtem ki lihegve.

- Sadler dühös, hogy Salazar meghalt...

- Micsoda? Ezt meg honnan veszed? – nézett az arcomba a lány, hitetlenkedő arckifejezéssel.

- Egyszerűen, valahogy érzem... - vettem egy mély lélegzetet a perzselő fájdalom multával.

- Egyre csak rosszabbodik az állapotod, és gyanítom, hogy Ashley sincs jobb bőrben. – sóhajtott fel hangosan a lány.

- Minél előbb meg kell találnunk az ellenszert!

- Igen. Éppen ezért, induljunk máris! Át kell jutnunk arra a szigetre, amit ez a szerencsétlen említett... - vettem egy utolsó pillantást az élettelenül, ezüstösnyálkásan heverő Salazar tetemére, miközben a már megszokottnak mondható, enyhe szédüléssel küzdve, talpra kecmeregtem.

- Helyes. – lépett el mellőlem Fabyen.

Ő már rég átlépte az ajtó küszöbét, és a fejét felszegve, behunyt szemmel élvezte a kinti hús levegő simogatását, amikor én, a mellkasomra simított tenyérrel, – mintha így enyhíthetném benne azt a szorító érzést – kissé bizonytalan léptekkel mellé értem.

Felém csillantott egy biztató mosolyt, miközben gyengéden megszorította a kezem.

- Biztos jól vagy? – kérdezte aggódva, a szemeimbe pillantva.

- Egészen biztos... - bólintottam, majd elindultam a keskeny járdán a pár méterre tőlünk fémesen fénylő, félig nyitott kaszni felé.

A lift több emelettel lentebb állt csak meg. Sötét, kivilágítatlan alagút futott előttünk, valahonnan, tán egy kanyaron túlról halvány fénysugár mutatta az utat. Az arcomon a verítéket, hűs, sós ízű levegő szárított, nem is olyan távolról víz loccsanását hallottam.

Amint óvatos, az alagút falai közt enyhe vízhangot verő léptekkel előreindultam, halk, női hang ütötte meg a fülem, és bár egy-egy szót tisztán értettem, a beszélgetés nagyja beleveszett a tenger zúgásába. Mire elértem az alagút kanyarulatát, a hangok elhallgattak, feszült csend borult körénk.

A fegyverem felemelve, a falhoz lapultam. Fabyen szorosan mellettem. Szemei kérdően csillantak rám, de csak a fejem ráztam meg válasz gyanánt, bár nem voltam benne biztos, hogy abban a gyér világításban egyáltalán ezt észrevette...

Ekkor kibiztosítottak egy fegyvert, majd a kanyaron túlról élesen csattanó női hang hangzott fel, amit ekkor már fel is ismertem: *Ada...*

Falyen

Összeborzongtam, ahogy a nedves ingemen keresztül megéreztem a nyirkos fal hűvösét, amikor nekivettem a hátam. Beleszimatoltam az enyhén sós zamatú levegőbe, és mintha bomló vér édeskésen émelyítő szagát éreztem volna meg benne. A feszülten fülelő Leon arcára pillantottam, aki észrevéve ezt, megrázta a fejét, bár ebből én még nem találtam ki, hogy mégis mi a szándéka, mindenesetre tovább lapultam, a hideg falhoz simulva, amikor hirtelen, az eleddig halkán sutyorgó nő, éles hangon felkiáltott a kanyaron túlról:

- Tudom, hogy van ott valaki! Jobb, ha előbújsz, mielőtt én füstöllek ki a rejtekedről! – hallatszott fenyegető hangsúllyal.

Értetlenül meredtem a mellettem álló férfira, aki az elhangzott szavak hatására leengedte a combja mellé a pisztolyát, majd félig kilépve a fal takarásából, kissé berekedt hangon válaszolt:

- Ada! Leon vagyok.

- Leon... - a nevet kissé gúnyosan ejtette ki az ismeretlen nő.

- ... Micsoda meglepetés... És ha jól sejtem, nem vagy egyedül...

- Nem! – léptem ki a férfi háta mögül, nem törődve az utánam nyúló Leon-nal, és egyenesen a szemközt álló alakra szegeztem a kezemben szorongatott fegyvert, miközben alaposan szemügyre vettem a magas, izmos, feszes fekete overállba öltözött nőt, közben azért, a szemem sarkából észleltem az aprócska stégen heverő három, véres cafatokba öltözött hullát is.

A vízen lágyan ringott a Salazar által említett motorcsónak, az oldalán vörös csíkokban folydogált lefelé a vér, beszínezve a tenger hullámzó felszínét is.

Szúrósan tekintett vissza rám az Ada-nak nevezett nő, szűk résű barna szemeivel, amit leárnyékoltak a homlokába hulló rövid, sötét tincsek.

- Nyugi, kislány, leengedheted a stukkert. Veled nincs semmi dolgom. – felelte megvetően, majd a tekintetét elkapva rólam, egyenesen a mellettem álló Leon-ra szegezte azt.

- És veled se. Azt hiszem, elég világosan megmondtam, hogy ne kerülj többé az utamba.

- Mert? Mi lesz most? Megölsz, mint azt a legutóbbi találkozásunknál mondtad? Elhíheted: eszem ágába se volt az utadba kerülni. Tudd be a puszta véletlennek, hogy itt vagyunk, és engedj az utunkra! Kettőnknek nincs semmi közös dolga egymással.
- Nem tehetem meg, hogy elengedlek... - nézett félre a nő.
- Miért is nem? Had találgassak: az előbb... Wesker-rel beszéltél.
- Utasított a likvidálásodra...
- Nocsak... Akkor tessék: TEDD MEG! – tárta szét Leon a két karját, és közelebb lépett a bizonytalan kézzel a férfi mellkasára szegezett fegyvert szorongató Ada-hoz.
- TEDD MEG! – kiáltott rá a nőre.

Leon

A fegyver csöve a mellkasomba nyomódott, ahogy Ada elé álltam. Szúrós szemekkel pillantottam bele a tekintetébe, amiben egy könnycsepp vibrált.

- Szerintem pedig, jobb lesz, ha szépen leteszi azt a rohadt stukkert... - szólalt meg ekkor az Ada mögé lépő Fabyen, halkán, fenyegető hangsúllyal, miközben a kezében szorongatott fegyvert egyenesen a másik nő halántékára szegezte.

Ada szemei gúnyosan villantak hátra, de még mielőtt megpördülve kiüthette volna a lány kezéből a pisztolyt, elkaptam a csuklóját.

- Ezzel ne is próbálkozz! – sziszegtem halkán, úgy, hogy csak ő halhassa meg.

- Jól van, te győztél. Amúgy se ölnék meg. Legalábbis MÉG nem. De tudom, hogy megfertőztek téged is. És tudom, mivé válnak a fertőzöttek. Ha átváltozol, tőlem ne várj kegyelmet... Nem vagyok olyan gyenge, mint egyesek... - nézett gúnyosan az odébb sétáló Fabyen felé, aki összehúzott szemekkel figyelte Ada mozdulatait.

- Helyes. Akkor ezt megbeszéltük. És ha nem haragszol, nincs több időm, veled csevegni. Át kell jutnunk a szigetre. – intettem a vízen ringó csónak felé.

- Akkor egyfelé tartunk... - ugrott be a megbillenő csónakba, és elhelyezkedett a kormánykerék mögött.

Ada óvatosan az egyik szikla mellé kormányozta a csónakot a szeszélyesen örvénylő, a hatalmas köveknek neki-nekicsapódó vízben.

- Végállomás. Itt ki kell szállnotok. – nézett hátra a vállai fölött.

- Te hová mész?

- Az téged ne érdekeljen... - felelte halkán, egy gúnyos mosoly kíséretében.

A szavait alig értettem a körülöttünk tomboló szél zúgásától, mindenesetre felé biccentettem, majd kiugrottam a csónakból. A talpam alá mohától csúszós, a víz által

simára koptatott szikla simult. Már épp visszafordultam volna, hogy Fabyen-t is kisegítsem, de mire megpördültem, a lány már mellettem ált.

A gyorsan távolodó, a sötétségbe belevesző motorcsónak után néztem.

- Ki volt ez? – pillantott felém Fabyen.

A körülöttünk tomboló szélben, az arca előtt kavarogtak szétbomlott hajfonata tincsei. A sötétbarna hajszálok mögül ezüstzölden villant felém az a mandulavágású szempár.

- Túl hosszú lenne elmondani... Talán majd egyszer, nyugodtabb körülmények között, ha mindezek a borzalmakon túl vagyunk... - fordítottam hátat a lánynak, hogy ne kelljen a szemeibe néznie.

- Ahogy akarod. – felelte halkán.

A hangja, mintha fagyosan csengett volna, bár az is lehet, hogy csak a képzeletem játszott velem.

Dyálkás algától síkos köveken kapaszkodtunk fölfelé, itt-ott akár négykézláb, ha máshogy nem ment. De végre elértük a sziklák tetejét. Ahogy letekintettem az előttünk elterülő sík területre, romos állapotban lévő viskókat pillantottam meg. A tetejét szinte már az összes elvesztette, az emeleti részek csupaszon, leomlott falakkal meredeztek az ég felé. Az üveg az összes ablakkeretből hiányzott már, a szilánkok haloványan meg-megcsillantak a házak között fújó szél által felkavart porban. Sőt: sok házban már szabályos ablakkeretet se fedeztem fel, csak alaktalanra omlott réseket a falban, amiből vasrácsok meredtek elő. Némelyik kunyhó már annyira rossz állapotban leledzett, hogy egyik-másik, leomlással fenyegető falán hatalmas lyuk tátongott, amin akár még jómagam is vígan ki-be járkálhattam volna, akár még autóval is...

A sűrű sötétséget néhány fáklya kergette szét a házak között, amiket az omladozó, vakolatot pergető résekbe tűzdeltek. A füst kesernyés íze a torkomat kaparta, amikor óvatosan, a házak sötétségbe vesző zugait fürkészsze elhaladtunk mellettük.

Az egyik, omladozó fal sarkánál meglapulva, kipillantva mögüle, nem sokkal előttünk, pár, töredezett szélű lépcsőfok tetején egy, a sziklafalba vájt járat nyílását láttam meg. A gond ott kezdődött, hogy ez volt az egyetlen út amerre mehettünk, és sajnos ezt nem hagyták nekünk őrizetlenül... Hatalmas férfi állta el az utat. Ember volt, az bizonyos, de akár kettő is kitellett volna belőle. Széles, verítéktől fényesen csillogó, sebhelyekkel borított mellkasát fedetlenül hagyta, csupáncsak egy széles bőrövel keresztelte. Kopasz fején félrecsapott, szakadozott szélű barettsapkát hordott, aminek az árnyékában gonoszán villantak meg a fáklyák fényében fekete gombszemek. Hangosan, hörögve légcserélt, amit még ebből a távolságból, a szél zúgásán keresztül is tisztán hallottam. A két kezében, derékmagasságba emelve, akkora géppuskát szorongatott, amit szerintem én, egyedül képtelen lettem volna akár csak megmozdítani is, nemhogy löni vele...

- A francba... - szűrtem a fogaim között, miközben gyorsan visszagördültem a fedezékbe, a mellettem guggoló lány mellé, és ellenőriztem a fegyverem.

- Mi az?

- Egy NAGY gond...

Erre Fabyen, óvatosan felemelkedett, hogy a töredezett szélű falon átpillanthasson, de gyorsan vissza is rántotta a fejét, és fehérre sápadtan, némán maga elé meredve támasztotta neki a hátát a port szitáló falnak.

- Jól vagy? – néztem rá.

- Nem igazán... - húzta el a száját gúnyosan.

- Mi lesz most?

- Nem tudom... - pillantottam ki ismét a rejtekhelyünkről, de abban a minutumban vissza is kaptam a fejem, ugyanis a járat nyílásában ácsorgó hatalmas szerzet, feketén fénylő szemeivel egyenesen rám meredt.

Hiábavalóan reménykedtem benne, hogy esetleg továbbra is rejtve maradtunk... Hangosan, öblös hangon felröhögött, majd a kezeiben tartott gépfegyverrel megsorozta a rejtekünkül szolgáló, omlatag házfalat, ami csak úgy kopogott a golyózaporban, szinte a hátamon éreztem a be-becsapódó golyókat...

Fabyen

Halkan felsikítva, ami a gépfegyver éles hangjába amúgy is beleveszett, görnyedtem előre, a két kezemmel védve a fejemet. A hajamra por, és leomlott vakolat szitált, a falon keresztül doboltak a hátamon a golyók...

Félve pillantottam fel Leon-ra, amikor végre elhallgatott az a félelmetes hangú fegyver... A férfi, félig elfordulva tőlem, a pisztolyát a mellkasához simítva, félig guggoló állásban, a hátát szorosan az omladozó házfalhoz préselve lapult mellettem. Nem messze a hátunk mögül, a kavicsokon megcsikorduló léptek neszét hallottam meg, a halk hörgés egyre erősödött, mind közelebről lehetett hallani, és én tudtam jól, hogy az a pokolból szabadult szörnyszülött felénk tart...

Tisztán magam előtt láttam a barettsapka árnyékában megbújó szemei vad csillogását, a széles, késtől származó sebhelytől négylevelű lóherére emlékeztető ajkakon szétterülő gonosz vigyort, az izmos mellkason megfeszülő bőrvet, bár képtelen lettem volna arra, hogy akárcsak egy pillanatra is kidugjam a fejem a rejtekemből, és átpillantva az omladozó, immár a golyók ütötte sebekből vakolatot folyató falon, meggyőződjek a feltevésem helyességéről... Megtette ezt helyettem Leon: villámgyorsan térdelt fel a házfal takarásában, és a töredezett szélű tetején megtámasztotta a pisztolyt tartó csuklóját...

Kétségbeesve kaptam a férfi után, hogy visszahúzzam a fedezékbe, de elkéstem ezzel...

Leon

Hevesen kalapáló szívvel térdeltem fel, nem törődve az övembe csimpszkodva, visszahúzni igyekvő lánnyal. Pontosan szemközt velem, mindössze pár lépésnyire a számunkra fedezékül szolgáló, omladozó házfaltól ott ált az a hatalmas férfi, a súlyos bakancsa alatt meg-megroppanó kövekkel felszórt úton. Veritéktől fénylő mellkasán, és a karjain pattanásig feszültek az izmok, ahogy felém lendítette a fegyverét... Tisztán láttam a ravaszra feszülő ujjai elfehérülő ujjperceit...

A csuklómat szorosán odafeszítettem a leomlott házfal törmelékes, éles szilánkokkal telehintett tetejéhez, a biztosabb célzás végett, és bár a szívem hevesen megremegett, a kezem mozdulatlan maradt...

A férfi megvillanó tekintettel, torz vigyorra görbülő szájjal már épp meghúzta volna a fegyver ravaszát, amikor felakadó szemekkel, arcán a döbbenet árnyékával, hátratántorodott a lövés erejétől. Az elgyengülő ujjai közül kimálló hatalmas gépfegyver hangosan döndülve, port kavarva ért földet a lábainál. A kezét bizonytalanul a szíve fölött ütött, vérző sebhez érintette volna, de a mozdulat a fele útjánál megtört, és a hatalmas test holtan bukott hátra.

A megkönnyebbüléstől elgyöngyülve ereszkedtem vissza a lány mellé, a hátam nekivetve a roskatag ház egyetlen, még álló falának.

- Te nem vagy egészen komplett... - nézett le rám, a fejét csóválva Fabyen, miközben talpra állt.

A szemei a fal túloldalán heverő hullára villantak, de nem pazarolt a látványra egy másodpercnél többet. Visszafordult felém, és én kihasználva ezt, rávigyorogtam:

- Tényleg nem, de én, vele ellentétben... - intettem a fejemmel hátra.

- ... még élek...

- Szerencsére... - morogta, elindulva az immár őrizetlen barlangbejárat felé.

Gyorsan feltápászkodtam a földről, és átlendülve az alacsony, omlatag fal felett, a lány után indultam. A földön heverő, hülőfélben lévő hullát, és a körülötte alvadozó vértócsát gondosan elkerülve siettem utána.

Szótlanul lépkedtünk egymás mellett a sötét, dohos szagú, nyirkos alagútban. A kezemet a rücskös falon nyugtatva tapogatóztam előre. A zseblámpám nem mertem felkattintani, attól félvén, hogy a járat sötétségébe belehasító fénysugár idecsalogatna pár kellemetlenkedő alakot. Így hát meresztgethettem a szemem az alagút homályos árnyaira...

Szerencsére hamar elértük a barlangfolyosó túlsó végét, ami hatalmas mezőbe torkollott. Balról széles szakadékot pillantottam meg, alant a tenger zúgott, ahogy halk morajlással a sziklafal tövét nyaldosta. Jobbról megmászhatatlan sziklafal tornyosult fölénk, a tövében, a satnya fűvel borított talajon két sátor díszlett: rosszul lekötözött, szakadozott előlapjaikat a szél csattogtatta. Bekukkantva mögjük csak az üres sötétség ásított az arcomba, így hát hagytam a francba, és inkább elindultam a lány után a sátrak mellett meredeken felfelé kanyargózó, szűk ösvényen, amit két sziklafal határolt. Kellemetlen érzés fogott el, ahogy a szemem végigfuttattam a kemény talajba faragott, egyenetlen lépcsőfokokon, amik egy idő után belevesztek az éj sötétjébe. Eszembe jutott egy ehhez hasonlatos, másik ösvény, ahol roppant ügyes kis csapdát állítottak fel nekünk a falusi parasztok, de beláttam, hogy vállalnunk kell ezt a kockázatot, más út nem lévén... Kényszeredetten elindultam előre, és minden apró nesztől össze-összereztem, készen arra, hogy a legapróbb gyanús jelre derékon ragadom a mellettem lépegető Fabyen-t, és magammal rántva leszáguldunk a meredek ösvényen, vissza a tágas rétre...

Falyen

Felérve a meredek ösvény legtetejére, megálltunk egy pár percre, mielőtt beléptünk volna a szilafalba vájt súlyos vasajtón, hogy kifújjuk magunkat. Az oldalamban szúró fájdalom lüktetett, de nem törődtem vele. Pár másodpercet szántam csak rá, hogy a térdeimre támaszkodva kipihenjem magam, miközben lopva a mellettem, félig a sziklafalnak dőlő férfire pillantottam. Leon arca meg-megrándult, bár ebben nem voltam egészen biztos, mert az előrehulló tincsei takarásában az arcvonásai sötétségbe vesztek. Kapkodva, felületesen lélegzett, arcán veríték csillant meg a bágyatag holdfényben.

- Jól vagy? – suttogtam halkán, miközben felé nyújtottam a kezem, amikor váratlanul összeesett a fal tövében...

Szinte ezzel egy időben kivágódott mellettem az ajtó, és egy eszelős tekintetű férfi rontott ki rajta, a kezei közt hosszú pengéjű tőrt szorongatva. Amikor megpillantott engem, egy pár pillanatra leledtem, így volt alkalmam tüzetesen szemügyre venni: alacsony, szikár testalkatú emberke volt, testén rongyos, koszfoltokkal elcsúfított, a kelleténél több számmal bővebb ruha lógott. Csontos arca borostától sötétlett. Hosszú haja zsírosan csüngött alá, a vállait verdeste, a feje tetején foszlott szélű kendővel szorította le, hogy ne hulljon az arcába, szűk résű, a sötétben meghatározhatatlan színű, olajosan fénylő szemeibe. Kampós orra szinte ráhajlott penge ajkaira, amik rémisztő mosolyra húzódtak szét, felvillantva a mögöttük rejlő, sárgás, feketés, rothadófélben lévő fogakat.

Halkan felvinnnyogott, nem a félelemtől, inkább az izgatottságtól, és felém lépett egy párat, az ujjai közt villámgyorsan megpörgetve az apró fegyvert. Felvont szemöldökkel szemléltem a produkcióját, de valahogy nem nyerte el a tetszésem. Gyorsan rövidre akartam zárni a vele kapcsolatos dolgokat, mert egyre jobban aggasztott a fal tövében, eszméletlenül heverő Leon állapota, ezért félrepördülve a váratlanul felém döfő penge előtt, a fordulat közben előrántottam a derekamra csatolt tokból a pisztolyom, és rászégezve azt az eszelősen vigyorgó férfira, meghúztam a ravaszt...

Halk kattanás, és semmi egyéb...

- A jó fészkes fenébe... - meredtem rá a stukkerre.

A felém óvakodó alak, felbátorodva a nem várt fejleményektől, ismételten felvinnyogott, ami roppantul emlékeztetett engem a hiénák kacajára, és a kezében szorongatott pengével vadul vagdalkozva, elémm ugrott...

A pisztoly csövével ütöttem félre a felém suhintott törte, majd a szabad kezemmel megragadtam a férfi csuklóját, és a háta mögé lépve, hátracsavartam azt, úgy, hogy a kés pengéje a saját lapockájára feküdjön rá, majd egyszerűen odapasszíroztam a nálam fél fejjel alacsonyabb fickót a sziklafal rücskös falához, nem törődve a halk jajveszékeléssel. Addig szorítottam a szerencsétlen flótás csuklóját, mígnem elzsibbadó ujjai közül egyszerűen kicsúszott a tör, amit aztán villámgyorsan felkapva a porból, elhátráltam a falra felkenődött férfitől, aki erre halkán „szűzmáriázva”, fájós csuklóját dörzsölgetve, ismét felém fordult. Sötét tekintetében gyűlölet villant fel, ahogy az immár az én kezembe került törte szemlélte, de nem mert ismét közeledni. Taktikát változtatott inkább: óvatos léptekkel a sziklafalba vájt vasajtó felé oldalazott, majd amikor, úgy érezte, hogy eljött a megfelelő pillanat, villámgyorsan hátat fordítva nekem, be akart ugrani a szélesre tárt bejáraton...

Egy gúnyos mosoly kíséretében, fogást változtattam a pengén, és minden szánalom nélkül, a nyitott ajtón kiszüremelő fényben élesen kirajzolódó menekülő után hajítottam azt... A férfit megtorpanásra készítette, pont a küszöb előtt, a hátába maró éles fájdalom, majd lassú, töredezett mozdulatokkal, koszos körmeivel az ajtót marcangolva a kintől, igyekezett felém fordulni. A mozdulat fele útjánál hagyta cserben az ereje végtartaléka, és először csak térdre esett, majd lassan négykézlábra ereszkedve, elterült az ajtó mögött rejtőző folyosó fekete gránitlapokkal kirakott padlóján...

A hátából meredező tör mellől kiinduló vékony várpaták eláztatta a ruháját, majd kicsiny tócsába gyűlt a kimeredt tekintetű holttest alatt...

Letérdeltem a félig ülő helyzetben a falnak dőlő, még mindig eszméletlen Leon mellé. Remegő kézzel töröltem le a jéghideg ajkain csillogó néhány vércseppet, és kissé megnyugodtam, amikor megéreztem gyenge légvételeit az ujjbegyemen.

- Kérlek Leon, térj magadhoz... - suttogtam halkán, gyengéden megrázva a vállát, de nem történt semmi.

Felsőhajtva hajtottam le a fejem, a szemem kitörni igyekvő könnyecsepektől égett... Közben a kezem a válláról a mellkasára csúszott, és én egy pillanatra ledermedtem, amikor a férfi szívdobbanásai mellett valami furcsa vibrálást éreztem meg a feszes bőr alatt...

- Nem... - hőköltem hátra.

- Ne... EZT ne... - ráztam meg újra az eszméletlen férfit, immáron jóval erősebben.

- Kérlek szépen, ébredj fel! – kiabáltam halkán, hasztalan küzdve a szememben égő könnyecseppek ellen.

Azok forrón végigfolytak az arcomon...

- Kérlek, térj magadhoz! Nem adhatod fel... Mihez kezdenék nélküled? Kérlek... - söpörtem félre az eszméletlen férfi fehérre sápadt arcából az előrehulló hajtincseket.

- Kérlek... - suttogtam, alig halhatóan.

Szeretlek... – tettem hozzá még gondolatban azt, amit fennhangon, tudtam jól, hogy sose mondanék ki, de így kétségbeesve, önkéntelenül végigfutott ez a szó az agyamon...

- Kérlek... - ráztam meg újra a két vállát, majd fellendítettem karom, és szorosan behunyva a szemem, halkán felzokogtam.

Ekkor gyenge kéz kulcsolódott a csuklómra, és én összeborzongtam a jéghideg érintéstől...

VÉGE A 4. RÉSZNEK